

Nora Roberts
Tündérvárás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1992 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Charmed* (The Donovan Legacy III.)
(Silhouette Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Hanny Norbert
Harmadik, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2003)

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2021

Átdolgozott kiadás

• *Borítókép:* Shutterstock

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERT

TÜNDÉRVARÁZS

A Donovan-örökség

Előhang

A mágia létezik. Hogyan is vitathatná bárki a létezését, aki látott már szivárványt és vadvirágot, hallotta a szél dalát meg a csillagok csendjét? Mindenki, aki volt már szerelmes életében, átélt mágikus pillanatok. Egyszerű és mégis egyedülállóan tüneményes pillanatok ezek, melyek nélkül üres, színtelen lenne a világ.

Élnek azonban közöttünk olyan emberek, akiknek ennél több adatott. Kiválasztottak ők, ősi tudás és ősi képességek örökösei. Elődeik közé tartozik Merlin, a varázsló, Ninian, a boszorkány, Rhiannon, a tündérhercegnő, Germánia beavatottjai és Arábia dzsinnjei. Mindannyian a vérükben hordozzák a kelta Fiona, a hatalomittas Morgan le Fay és más nagy mágusok erejét, akiknek nevét közösleges földi halandónak kiejtenie sem szabad.

Amikor a világ még ifjúkorát élte, és a mágia ugyanolyan hétköznapi dolognak számított, mint egy esőcsepp, az erdők mélyének tisztásain halhatatlan tündérek járták táncukat. Előfordult – néha csak csintalanságból, néha szerelemből –, hogy a tündérek a földi halandók leányaival háltak.

Előfordul még ma is.

A lány családfája egészen a kelta Fionáig nyúlt vissza, mágikus öröksége ősi volt, mint maga a Föld. Már gyerekkorában megtanulta, hogy minden természetfeletti képességnek, így az övének is, ára van. Szerető szülei, akik élete első pillanatától kezdve a tenyerükön hordozták, nem alkudhatták le ezt az árat, és nem is fizethették meg helyette, de szívből jövő melegséggel kísérték a felnőtté válás hosszú, kalandos útján. Bátran támaszkodhatott rájuk mindvégig, mellette álltak bánatában, örömeiben.

Mivel a lány többet érzékelt az embereknél, isteni adottságánál fogva megtanult békét teremteni maga körül.

Nőként is a csendesebb életet kedvelte, gyakran volt egyedül, a magányosság legkisebb fájdalma nélkül.

Elfogadta önmagát annak, aki: boszorkánynak, és soha nem feledkezett meg az ezzel járó felelősségről.

Ő is, akár a többi halandó ember, vágyott az igaz és örök szerelemre. Tudta, jobban, mint bárki, hogy nincs az a hatalom, varázslat vagy boszorkányság, amely vetekedhetne egy őszinte, nyitott és elfogadó szív erejével.

1. fejezet

Amikor Anastasia észrevette a kukucskáló kislányt a labdarózsák mögött, még nem sejtette, hogy ez a gyermek megváltoztatja majd az egész életét. Éppen dúdolgatott magában, mint általában kertészkedés közben, és élvezettel szívta be a föld illatát meg kisugárzását. A meleg szeptemberi nap aranyló fénye, a sziklákon megtörő hullámok robaja – mely felhallatszott a meredeken lejtő birtok aljából – fenséges háttérül szolgált a méhek zümmögésének és a madarak trilláinak. Szürke cicája mellette szuszogott a fűben, farkincája derűsen kígyózott álmában.

Egy színpompás pillangó hangtalanul a kezére szállt; Anastasia megsimogatta halványkék szárnya szélét az ujjá hegyével. Mikor elröppent, suhogást hallott – kíváncsian körülnézett, és észrevette a kis arcocskát, ahogyan őt bámulja a labdarózsa mögül.

Ana a legnagyobb természetességgel elmosolyodott. A kislánynak bájos szeplői, fitos orra és égkék szeme volt, arcát fényesen csillogó, barna gombafrizura keretezte.

Visszamosolygott Anastasiára, nyári égbolt színű szemében kíváncsiság és huncutság tükröződött.

– Szia! – üdvözölte őt Ana olyan magától értetődő kedvességgel, mintha minden nap kislányokat találna a rózságyásban.

– Szia! – felelte a gyermek vidám izgatottsággal. – Te el tudod kapni a lepkéket? Nekem még sohasem sikerült úgy megsimogatni őket, ahogy neked az előbb.

– Megmondjam, miért? Mert csak akkor lehet, ha ők kérnek meg rá.

A kislány bólintott, karjával kisimította a haját az arcából, és leereszkedett a sarkára. Ana emlékezett rá, hogy két nappal azelőtt látott egy költöztető teherautót, ebből könnyen kitalálta, hogy a kislány egyike az új szomszédainak.

– Tegnapelőtt költöztetek ide?

– Ühüm. Mostantól itt lakunk, mellettetek. Nekem tetszik, mert csak ki kell nézнем a szobám ablakán, és ott hullámszik a tenger. Láttam már egy fókát is! Indianában csak az állatkertben vannak. Bemehetek a kertedbe?

– Még szép!

Ana félretette az ásóját, és segített a kislánynak átlépni két rózsabokor között. Ekkor vette csak észre, hogy egy kutyakölyök ficáncol a karjában.

– Hát ő kicsoda?

– A neve Daisy – felelte a kicsi, és adott egy puszit a kutyus fejére. – Aranyszőrű vizsla. Pár nappal azelőtt kaptam, hogy ideköltöztünk Indianából. Együtt jött velünk a repülőn, és képzeld, egyikünk sem félt! Én gondoskodom róla, adok neki enni, inni, fésülgetem meg minden. Ő az én felelősségem, tudod?

– Nagyon szép kutya – jegyezte meg Ana ünnepélyesen. Elég nehéz lehet egy ilyen öt-hat éves kislánynak, tette hozzá magában. Kinyújtotta felé a kezét. – Megfoghatom?

A kicsi nyomban átadta neki az állatot, és önfeledten csacsogni kezdett:

– Szereted a kutyákat? Mert én szeretem, sőt a macskákat is, meg mindent. Még Billy Walker hörcsögeit is. Egyszer lesz lovam. Majd teszünk róla, legalábbis apa mindig azt mondja, hogy majd teszünk róla.

Anát jobban már le sem lehetett volna venni a lábáról – a kislány tündökölt, mint a napsugár. Elbűvölve cirógatta meg a vizsla fejét, mire az állat megszagolgatta, majd nyalogatni kezdte az ujjait.

– Én is szeretem a kutyákat, a macskákat meg mindent – felelte Ana. – Az unokabátyámnak még lovai is vannak. Két nagy és egy kiscsikó, pár napja született.

– Tényleg? – csillant fel a kislány szeme, majd észrevette a macskát, leguggolt, és simogatni kezdte. – Megnézhetem őket?

- Elég közel lakik, szívesen elviszlek hozzá, de előtte meg kell kérdeznünk a szüleidet.
- Anyukám már felköltözött a mennyországba.

Ana szívét átjárta a fájdalom. A kislány fénylő hajára tette a kezét, és, bár pillantását nem vette le róla, figyelme önmagába mélyedt. Megkönnyebbülten érezte, hogy a lányka szívében nincsen fájdalom, csak szép emlékeket őriz édesanyjáról. Ana érintésére a gyerek felnézett, és elmosolyodott.

- A nevem Jessica, de szólíthatsz Jessie-nek is.

– Én pedig Anastasia vagyok – felelte a lány. Képtelen volt ellenállni a kísértésnek, lehajolt, és adott egy puszit a fitos orrocskára. – De hívhatsz Anának is.

Most, hogy kölcsönösen bemutatkoztak egymásnak, Jessie letelepedett a fűre, és milliányi kérdéssel halmozta el a lányt. Megmutatja neki Ana, hogyan kell virágot ültetni? Mi a cicája neve? Van gyereke neki is? Miért nincs?

Be nem állt a szája, de közben rengeteg dolgot elárult magáról, például, hogy nemrég ünnepelte hatodik születésnapját, kedden kezd az általános iskolát, a kedvenc színe a lila, és hogy a limababot utálja a legjobban a világon.

Egyszóval csak üldögéltek a napon, a gombafrizurás, rózsaszín kezeslábasban csacsogó manócska és az enyhén napbarnított lány sáros, kerti rövidnadrágjában. Quigley, a macska figyelemre sem méltatta a játékos kedvű vizslakölyköt.

Ana búzaszőke, lazán hátrafogott kontyából kiszabadult egy tincs, és rakoncátlanul táncolni kezdett a szélben. Sminknek nyoma sem volt rajta, törekeny, szívszorító szépsége már-már természetfelettnak tűnt. Jellegzetes kelta arcformájával, füstszerű szemével, szájának lendületes, költői ívével le sem tagadhatta volna, hogy Donovan. Érződött még rajta valami megmagyarázhatatlan szomorúság, mint ahogyan az is, hogy jószívű a végletekig.

A kutyus Quigley nemtörődömségét megunva a sziklakert felé vette az irányt, és megszagolgatta a gyógynövényeket. A kislány mondott valami vicceset, mire Ana jóízűen elnevette magát.

– Jessie! – szállt végig ekkor egy kiáltás a domboldalon. A mély férfihangban aggodalom és bosszúság érződött. – Jessica Alice Sawyer!

– Ajjaj! Csak akkor hív így, ha mérges – magyarázta a kicsi, de amikor felállt, szemében nyoma sem látszott szorongásnak vagy félelemnek. – Itt vagyok, apa! Itt vagyok Anával, gyere ide te is!

Pillanatokon belül egy férfi alakja vetett árnyékot a labdarózsákra. Minden boszorkányság nélkül érezni lehetett izgatottságát, nyugtalanságát, és, kislánya láttán, a megkönnyebbülését. Ana meglepetten figyelte a látszólag mogorva férfit. Nehéz volt elképzelni, hogy ő ennek a csupa mosoly, csupa derű manócskának az édesapja.

Talán csak egy-két napos borostája és sötét, napbarnított bőre miatt tűnik ilyen marconának, gondolta magában, bár ez nem látszott túl valószínűnek. Szögletes arca, telt, komor ajka mély belső fájdalomról árulkodott, szeme azonban éppolyan tiszta égszínkében tündökölt, mint a kislányaé, azzal a különbséggel, hogy az övében türelmetlenség tükröződött. Beletúrt sötét, kócos hajába, melyet a napfény itt-ott vörösesre színezett.

Onnan, ahol Ana ült, a férfi óriásnak látszott. Erős, meghökkentően izmos alakján kimondottan jól állt szakadt pólója és kopott farmerje, mely itt-ott felfeslett a varrásnál.

Hosszú, szúrós és tagadhatatlanul bizalmatlan pillantást vetett Anára, majd kislányához fordult.

- Jessica, nem megmondtam, hogy maradj az udvarban?

– De – mosolygott a kicsi kedvesen –, csak hallottuk Daisyvel Anát énekelni, és amikor átnéztünk a sövényen, láttuk, hogy rászáll egy lepke a kezére. Megengedte, hogy bejőjjünk a kertjébe. Van egy cicája, látod? Az unokabátyjának még lova is van, az unokahúgának pedig cicája és kutyája. Egyszerre.

A férfin látszott, már régen hozzászokott Jessie hosszas monológjaihoz, most is türelmesen megvárta, míg a kislánya befejezi a mondandóját.

– Tudod, ha megkérlek, hogy maradj az udvarban, és azután mégsem talállak ott, aggódni kezdek.

Egyszerű állítás volt, a felháborodás legcsekélyebb jele nélkül. Ana elismerően nyugtázta, hogy Jessie édesapjának sem a hangját felemelnie, sem fenyegetőznie nem kell ahhoz, hogy megértesse kislányával, amit mondani akar. Olyan erő érződött a szavaiban, hogy attól még ő is megszeppent.

Jessie bűnbánóan csücsörített a szájával.

– Ne haragudj, apa!

– Én vagyok a hibás, Mr. Sawyer – állt fel Ana, miközben a kislány vállára tette a kezét. – Én engedtem meg neki, hogy bejöjjön a kertbe, és annyira élveztem a társaságát, hogy eszembe sem jutott, mennyire aggódik majd érte, ha nem találja.

A férfi egy pillanatig nem szólt semmit, csak Anára meredt égszínkék szemével. A lány kezdte kínosan érezni magát. Amikor Mr. Sawyer újra a kicsire pillantott, Ana döbbenetesen vette észre, hogy mindeneddig visszafojtotta a lélegzetét.

– Légy szíves, vidd haza Daisyt, és etesd meg!

– Megyek – nyalábolta fel Jessie a vonakodó vizslakölyköt. Elindult hazafelé, de édesapja biccentésére megtorpant.

– És ne felejtse el megköszönni Mrs. ...

– Miss – helyesbített Ana. – Donovan. Anastasia Donovan.

– Ne felejtse el megköszönni Miss Donovannek, hogy vigyázott rád!

– Köszönöm, hogy vigyáztál rám – engedelmeskedett az édesapja kérésének a kislány, de azután cinkosan Anára hunyorított. – Máskor is jöhetnek?

– Sőt! Örülnék, ha jönnél!

Jessie átvágott a labdarózsák között, és bájosan édesapjára mosolygott.

– Nem akartalak felmérgeíteni, apa! Becsszó...

A férfi lehajolt, majd megcsípte a kislány orrát.

– Jól van, kölyök.

Fáradt, szomorkás hangjában mérhetetlen szeretet bujkált.

Jessie nevetve átszaladt az udvarukra, kezében a ficánkoló kiskutyával. Amikor a hűvös tekintet ismét Anáéba fúródott, a lány mosolya halványodni kezdett.

– Elbűvölő gyermek – jegyezte meg Ana, és a rövidnadrágjába törölte izzadt tenyerét. – Nagyon sajnálom, hogy nem szóltam át telefonon, nálam van Jessie. Remélem, máskor is átengedi hozzám.

– Nem kell mentegetőznie, nem maga tehet róla – felelte Mr. Sawyer hűvös, se nem barátságos, se nem barátságtalan hangon. Ana pontosan tudta, a férfi már egy ideje azon töpreng, mennyire lehet megbízni benne; lopva végig is mérte a feje búbjától fűfoltos szandáljáig. – Jessie természeténél fogva kíváncsi és barátkozó. Gyakran túlságosan is. Még nem sejtji, vannak olyan emberek, akik visszaélnék ezzel.

Ana, most már hasonló hűvösséggel, oldalra biccentette a fejét.

– Értem, mit akar mondani, Mr. Sawyer, bár biztosíthatom, nem szoktam kislányokat reggelizni.

A férfi lassan elmosolyodott; nyers vonásai egy csapásra megszélidültek, az arca határozottan megnyerővé vált.

– Magam is másképpen képzelem az emberevő óriásokat, Miss Donovan. Kérem, bocsásson meg az udvariatlanságomért! Jessie nagyon rám ijesztett. Még ki sem csomagoltam, máris elvesztettem a szemem elől.

– Egy pillanatra sem került veszélybe – biztosította a férfit Ana, és ő is megpróbálkozott egy óvatos mosollyal. Vetett egy pillantást a szomszédban álló, kétszintes, vörösfenyőből ácsolt házra; nagyon szerette széles ablakait, bájos verandáját. Bár jól érezte magát egyedül, mégis örült, hogy nem maradt sokáig szomszédok nélkül. – Jó, ha van egy gyerek a közelben, különösen, ha olyan aranyos, mint Jessie. Remélem, megengedi, hogy máskor is átjöjjön.

– Gyakran eltűnök, vajon én engedek-e meg neki bármit is – dünnyögte Mr. Sawyer, miközben végigsimított az ujjával egy apró, rózsaszínű virágon. – Ha nem emel ötméteres falat a labdarózsái helyébe, Jessie így is, úgy is visszajön. – Legalább tudni fogom, hol keressem, ha megint eltűnik, tette hozzá magában. – Kérem, nyugodtan küldje haza, ha terhére van! – Zsebre dugta a kezét. – Most mennem kell, félő, hogy megeteti Daisyt a vacsoránkat...

- Mr. Sawyer! – szólt utána Ana, amikor a férfi elindult hazafelé. – Isten hozta Montereyben!
- Örülök, hogy megismertem.

Mr. Sawyer hosszú léptekkel átvágott a gyepen, majd besietett a házba.

Ana egy ideig csak állt, és nézett utána. Nem is emlékezett rá, mikor forrósodott fel körülötte a levegő ennyire utoljára. Sóhajtva felvette kerti szerszámaikat a földről; Quigley pedig, felfigyelve gazdája távozási szándékára, hosszan nyújtózott egyet, majd a lány lábához dörgölözött.

Arra pedig végképp nem emlékezett Ana, megizzadt-e a tenyere valaha is, csak mert egy férfi ránézett. Igaz, nem közönséges pillantás volt ez. Egyszerre nézett *rá, belé* és *keresztül* rajta. Ügyes, bölintott elismerően, majd elindult, hogy bevigye a szerszámokat a melegházba.

Érdekes páros, apa és leánya. Kitekintett a melegház fényesen ragyogó ablakán, és szemügyre vette a szomszéd telek közepén álló faházat. Mivel ők a legközelebbi szomszédai, természetes, hogy kíváncsi rájuk. Ugyanakkor eleget tapasztalt már ahhoz, hogy tudja, kíváncsiságának nem szabad közvetlen baráti érdeklődésnél mélyebb kapcsolathoz vezetnie, mert abból baj lehet.

Kevesen képesek elfogadni a szellemi világ létezését. Az ő természetfeletti képességeinek igen érzékeny szív volt az ára, melyen számos sebet ejtett már mások hideg elutasítása.

Nem akarta, hogy magukkal ragadják a fájó emlékek, megpróbálta hát a figyelmét elterelni valamivel. Ha Mr. Sawyerre és a kislányára gondolt, önkéntelenül is mosolyognia kellett, és ez különös érzéssel töltötte el. Vajon mit szólna hozzá a férfi, töprengett magában, ha elárulná neki, hogy akinek a szomszédságába költözött, ugyan nem emberevő óriás, de a ma is létező boszorkányok egyike?

A rendetlen konyhában Boone Sawyer addig kotorászott fáradtan az egyik kartondobozban, míg elő nem halászott egy serpenyőt. Nem kételkedett benne, hogy jó ötlet volt Kaliforniába költözniük, hamar belátta azonban, mennyire alábecsülte a be- és kicsomagolással járó időt, munkát és kellemetlenséget.

Soha nem könnyű a választás, mit hozzon az ember magával, mit hagyjon véglegesen a háta mögött.

Költöztetőket bérelt, hajóra adta az autóját, és beszerezte azt a különleges ketrecet, amelyben Jessie magával hozhatta imádott kiskutyáját. Ezenfelül még a kislány nagyszüleit is meg kellett győznie döntése helyességéről, majd be kellett íratnia Jessie-t az iskolába, és meg kellett vennie a tanszereket. Ez utóbbtól teljesen elment az életkedve, különösen, ha arra gondolt, az elkövetkező tizenegy évben minden ősszel meg kell ismételnie ezt a tortúrát...

Azzal vigasztalta magát, a nehezen már túljutott. Legalábbis remélte. Nem maradt más dolga, mint kicsomagolni, mindennek megtalálni a helyét, és otthonossá varázsolni az egyelőre még kissé idegen házat.

Jessie szerencsére boldognak látszott, és számára mindig is ez volt, és mindig is ez lesz a legfontosabb. Igaz, tűnődött, miközben megpirított egy kis birkahúst a chilihez, Jessie mindenütt boldog. Az ő élete csupa napfény, bámulatra méltó gyorsasággal barátkozik, ami egyrésztől áldás, másrésztől azonban nagyobb óvatosságot követel tőle mint apától. Boone máig hálát érzett azért az isteni csodáért, hogy leánya, bár kétéves korában elvesztette az édesanyját, ilyen élénk, életvidám és gyermekien boldog maradt.

Arról nem is beszélve, ha Jessie nem lett volna, ő egész bizonyosan szép csendben megőrül Alice halála után.

Mostanában már nem gondolt olyan gyakran elhunyt feleségére, gyakran is támadt bűntudata emiatt. Isten a megmondhatója, mennyire szerette, közös gyermekük az élő bizonyítéka és gyümölcse kivételesen szép, tiszta szerelmüknek. Mostanra azonban már több évet töltött el nélküle, mint annak idején vele, és bár igyekezett megkapaszkodni az emlékében, az élet ment tovább, mindennapos kihívásai meg feladatai pedig lassan feledtették vele a bánatát.

Alice elment, Jessie viszont vele maradt. Azt, hogy Montereybe költözött, egy kicsit mindkettőjükért tette. Indianai otthonukban, melyet közösen vettek Alice várandóssága idején, túl sok minden emlékeztette a múltra. Mindkettejük szülei alig tízpercnnyire laktak tőlük, így Jessie,

mint egyetlen unokájuk, hamar a figyelem középpontjába került, sőt egy idő után kimondatlanul is versengést idézett elő a nagyszülők között.

Ami Boone-t illette, egy idő után belefáradt, hogy állandóan kioktatták Jessie nevelésével kapcsolatban, és időről időre finoman – esetenként nem is olyan finoman – megrótták ezért-azért. A szünni nem akaró találkaszervezésről már nem is beszélve. Merthogy a gyerekek anyára, neki pedig feleségre van szüksége, hangoztatta az édesanyja, így élete fő feladatának tekintette, hogy megtalálja a megfelelő nőt mindkét szerepre.

Egy idő után a férfinak kezdett elege lenni mindebből, még az emlékeiben való állandó vájkálásból is, melynek régi lakásuk falai közt oly gyakran adta át magát. Ezért döntött úgy, hogy elköltöznék.

Munkája nem kötötte sehová, több lehetőség közül végül Montereyt választotta éghajlata, az itteni életmód és iskolái miatt – meg persze azért is, vallotta be magának, mert belső hangja azt súgta, itt új otthonra találnak.

Tetszett neki, hogy csak ki kell néznie az ablakon, és láthatja a tengert vagy a büszke ciprusokat, mint ahogy az is nagy öröme szolgált, hogy nem zsúfolódnak köréje szomszédok. Alice imádott emberek közt forgolódni, ő kevésbé. Ugyancsak nagy előnye volt a háznak, hogy messze feküdt az úttól, és nem hatolt fel hozzájuk a forgalom zaja.

Boone ösztönösen tudta, jól választott. Jessie már most otthonosan bóklászott a környéken, igaz, először, amikor kinézett az udvarra, és nem látta a kislányt sehol, gyomorszorító félelem lett rajta úrrá. Pedig sejthette volna, hogy csak talált valakit, akivel beszélgethet, akit levehet a lábáról bájos természetével.

Különös ez a szomszéd lány.

Boone összevonta a szemöldökét, és rátette a fedőt a serpenyőre, hadd párolódjon a chili. Töltött egy kis kávé magának, aztán kísétált a verandára. Elegendő volt egyetlen pillantást vetnie Anastasiára, máris tudta, hogy Jessie biztonságban van nála. Füstszürke szemében romlatlan tisztaság és kedvesség tükröződött, ő mégis nyersen, mogorván viselkedett vele. Persze pontosan tudta, hogy miért.

Az ellenállhatatlanul rátörő, fájó, alattomos vágy miatt. Nem is emlékezett, mikor hatott rá nő utoljára ekkora erővel. Illetve dehogynem: soha. Szomorkásan elmosolyodott. Alice-szel való kapcsolata nélkülözötte a vad szenvedélyt, csendes, édes napokat hozott az életébe, felesége emléke örökké a szívében él. Ez a mostani élmény viszont úgy ragadta magával, mint valami veszélyes, mély vízi örvény, mely éppen akkor próbálja beszippantani, amikor már azt hitte, sikerül biztonságban partra úsznia.

Nincs is ebben semmi meglepő, hiszen Alice halála óta nem akadt dolga nővel, emlékeztette magát, miközben elnézett egy sirályt, ahogy az öböl felé siklik. Nagyobb baj lenne, ha már ott tartana, hogy teljesen hidegen hagyja még egy ilyen gyönyörű teremtés is, mint Anastasia Donovan. Ráadásul amilyen gyönyörű a lány, olyan nyugodt és békés, ő mégis ingerülten, bizalmatlanul közeledett hozzá. Kétségkívül hibát követett el, már meg is bánta. Nem akart viszont belebonyolódni semmilyen kapcsolatba senkivel.

Neki mindenekelőtt Jessie-vel kell törődnie.

Zsebébe nyúlt, elővett egy csomag cigarettát, és rágyújtott. Észrevétlenül a gyep túloldalán húzódó labdarózsasövényre tévedt a pillantása.

Anasztasia. Illett a lányra ez a kissé szokatlan, régies, méltósággal teli név.

– De apa!

Boone büntudatosan összerezett, mint egy kamasz, akit cigizésen kaptak a fiúvécében. Megköszörülte a torkát, és szégyenlősen rámosolygott az őt csúfondáros fintorral méregető kislányára.

– Most az egyszer ne bántsd öreg apádat, Jess! Már csak fél dobozzal szívok naponta.

Leánya felnőtteken csípőre tette a kezét.

– De árt az egészségednek! Tiszta fekete lesz tőle a tüdőd!

– Tudom – sóhajtott a férfi, és elnyomta a cigarettát. Képtelen lett volna akár csak egy utolsó

slukkot is szívni belőle most, hogy a bölcs szempár ilyen elítélően meredt rá. – Nemsokára teljesen leszokom róla, tényleg.

Jessie gúnyosan elmosolyodott, majd néhány mély sóhaj közepette rosszállóan megcsóválta a fejét.

– Hagyjá' lógva, Warden! – utánozta édesapja James Cagneyt, egészen élethűen. – Nehogy mán lecsukjá' egy nyavalyás slukké'!

A kislány elnevette magát, és most is, mint mindig, megbocsátott apjának a botlásáért. Hozzálépett, és átölelte.

– Buta vagy!

– Lehet – hagyta rá a férfi, majd megragadta a könyökénél fogva Jessie-t, a magasba emelte, és adott neki egy cuppanós puszit. – Te pedig pöttöm!

– Egyszer majd ugyanolyan nagy leszek, mint te! – vágott vissza a kislány harciasan, majd édesapja dereka köré kulcsolta a lábát, és addig hajolt hátra, míg fejfelé nem lógott róla. Ez volt az egyik kedvenc játéka.

– Az ki van zárva – ellenkezett Mr. Sawyer. Biztosan tartotta a kislányt a lábánál, miközben az a veranda deszkáját söpörgette a hajával. – Én mindig nagyobb leszek.

Felemelte Jessie-t, és addig dobálta a levegőbe, míg visítva nevetni nem kezdett.

– Meg okosabb is, erősebb is – folytatta, és a kislány hasához dörgölte háromnapos borostáját. Jessie fülig érő szájjal ficáncolt. – És persze szebb is...

– Visszont csikisebb is! – kiáltotta a lányka diadalmasan, majd gyakorlott mozdulatokkal édesapja bordáinak támadt apró, fürge ujjjaival.

Kiütéssel győzött. Mr. Sawyer megvonaglott, és Jessie-t szorosan magához ölelve, hanyatt esett a verandán.

– Jó, jó, te nyertél! Feladom! – nyöszörögte görcsösen rángatózva. – Mindig furfangosabb leszel nálam.

A kislány kipirulva, ragyogó szemmel lovagolni kezdett édesapja hasán.

– Nagyon tetszik az új házunk.

– Tényleg? – simogatta meg a férfi élvezettel a kis gombafrizurás fejet. Alice-nek volt ilyen selymes, ragyogó haja. – Nekem is.

– Lemegyünk vacsora után a partra fókát nézni?

– Naná!

– Daisy is jöhet?

– Még szép!

Boone-nak nyomban eszébe jutott a szétrágott zoknijá meg a tócsa a szőnyegen. Rosszat sejtve körülnézett.

– Most hol van?

– Alszik – felelte Jessie, és édesapja mellkasára hajtotta a fejét. – Nagyon elfáradt.

– Nem csodálom. Rágós-pisilős napja volt.

Mosolyogva megcsókolta kislánya feje búbját, és érezte, ahogyan álmosan ásít egyet, mielőtt kényelmesen elnyúlna rajta.

– Nekem pedig remek napom volt. Mert találkoztam Anával. – Édesapja megnyugtató szívdobogásától elnehezült a szeme. – Nagyon kedves. Azt mondta, majd megmutatja nekem, hogyan kell virágot ültetni.

– Hm.

– Tudja az összes virág nevét – ásította Jessie. – Daisy megnyalta az arcát, de ő nem haragudott érte – folytatta egyre álmosabban. – Csak nevetett. Szépen nevet. Mint egy tündér – tette hozzá, és elaludt.

Boone büszkén elmosolyodott. Úgy vélte, kislánya tőle örökölte szokatlanul élénk fantáziáját. Egy ideig csak feküdt, és mikor Jessie már mélyen aludt, bevitte a szobájába.

Rémes, milyen zaklatott vagyok! – gondolta Ana a sziklás parton csatangolva, nem sokkal

napnyugta előtt. Egyszerűen képtelen lett volna otthon maradni, annyira eluralkodott rajta a nyugtalanság. Remélte, a parti szél majd kifújja belőle. Hagyta, hogy a vízpárás fuvallat az arcába csapjon, és csak sétált órákon át, hogy ismét rátaláljon belső békéjére, mely legalább olyan fontos volt a számára, mint a levegő, amelyet belélegzett.

Más körülmények között talán felhívta volna az unokatestvéreit, hogy menjenek el valahová együtt szórakozni, most azonban nem tehetette. Morgana és Nash már nyilván nyugovóra tértek – a várandós ifjú feleség több pihenést igényelt –, Sebastian pedig a mézesheteit tölti.

Nem mintha nem érezte volna jól magát egyedül. A hosszú, kanyargós parton sétálva kimondottan élvezte a magányt, a szikláknak csapódó hullámok robaját, a sirályok éles vijjogását. Milyen önfeledten kacagott a kislány és az édesapja délután! Nevetésüknél szebb hangot nem is nagyon tudott volna elképzelni.

A látóhatáron lassan lehanyatlott a nap, utolsó sugaraival bíborszínűre festve a nyugati égboltot. Anastasia érezte, a nyughatatlansága lassan alábbhagy, majd elcsendesül – hogyan is lehetne elégedetlen bárki egy ilyen varázslatos pillanatban?

Felmászott egy partra sodort rönkfa tetejére, és búcsút vett az álmosan pislákoló napkorongtól, melynek sugarai lángvörössé varázsolták a hullámok tajtékát. Olyan közel állt a vízhez, hogy a levegőben örvénylő pára hűvös, finom cseppekben csapódott az arcára meg a ruhájára. Szórakozottan elővett egy kristályt a zsebéből, és morzsolgatni kezdte az ujjai között.

A kő egyre melegebbé vált. Ana lepillantott az apró, áttetsző kristályra, melynek hamvas, gyöngyházszerű ragyogást kölcsönöztek a pillanatról pillanatra változó fényviszonyok. Holdkő, jegyezte meg magában szórakozottan. A Hold erejét hordozza, védi az éjszakai vándort, segít az önelemzésben. Emellett természetesen még szerelmi bűbájokhoz is használják.

Vajon melyik tulajdonságának venné ma este leginkább hasznát?

Abban a pillanatban, hogy hamiskás mosollyal visszacsúsztatta a zsebébe a kristályt, a nevét kiáltotta valaki.

Jessie rohant felé bugyborékoló nevetéssel a parton, sarkában a jól táplált vizslakölyökkel. Édesapja pár méterrel lemaradva követte, mintha vonakodna a vele való találkozástól. Ana eltöprengett, vajon nem csak azért látja-e így, mert a kislány túlcsonduló életöröme mellett óhatatlanul tartózkodóbbnak tűnne bárki?

Lelépett a rönkfárról, és a legnagyobb természetességgel elkapta Jessie-t, a magasba lendítette, majd magához ölelte.

– Szia, napsugaram! Örülök, hogy újra látlak. Kijöttél tündérekagylóra vadászni Daisyvel?

A gyermek szeme elkerekedett.

– Tündérekagyló?! Az hogy néz ki?

– Pont olyan, amilyennek képzeled. Csak napkeltekor és napnyugtakor lehet észrevenni.

– Apa azt mondja, a tündérek az erdőben élnek, de általában elrejtőznek előlünk, mert csak kevés ember tudja, hogyan kell bánni velük.

– Így is van – nevetett Ana, és letette Jessie-t a földre. – Azért a vizet is szeretik, meg a hegyvidéket.

– Én nagyon szeretnék találkozni eggyel, de apa szerint már nem nagyon állnak szóba az emberekkel úgy, mint régebben, mert senki sem hisz bennük, csak a gyerekek.

– Ez azért van, mert a gyerekek még a varázslatok világában élnek – magyarázta Ana. Boone ekkor ért oda hozzájuk, a háta mögött lenyugvó nap utolsó sugarai érdekes, sejtelmes fénybe vonták az arcát. – Épp a tündérekről beszélgettünk – fordult a lány a férfihoz.

– Hallottam – bólintott Mr. Sawyer, és Jessie vállára tette a kezét. Apró, szinte észrevétlen gesztus volt csupán, a lány azonban kristálytisztán értette a jelentését: *Ő az enyém.*

– Ana azt mondja, vannak tündérekagylók itt, a parton, de csak napkeltekor vagy napnyugtakor lehet megtalálni őket. Írsz majd róluk is mesét?

– Ki tudja? – mosolygott a kicsire édesapja lágyan, szeretettel. Mikor pillantása ismét Anára tévedt, a lány gerincén borzongás futott végig. – Ne haragudjon, nem akartuk megzavarni a sétájában!

– Ugyan – legyintett Ana, de közben a szíve összefacsarodott a szomorúságtól. Érezte, a férfi valójában azt gondolja, a lány zavarta meg őket. – Egyébként is már indultam volna vissza, kezd csípőssé válni a levegő.

– Mi pedig csípőset ettünk vacsorára – bólogatott Jessie tudálékosan –, de az forró volt, nem hideg... Segítesz tündérmagylót keresni?

– Majd máskor – felelte Ana. Majd ha édesapád pillantása nem éget lyukakat belém. – Most már sötét van, szeretnék hazamenni. – Gyengéden megfricskázta a kislány orrát. – Jó éjt! – Azzal hűvösen odabiccentett a férfinak, és elindult.

Boone sokáig nézett a lány után. Nem fázna, ha nadrágot húzott volna a rövid szoknya helyett. Arra a sima, formás lábára. A férfi hosszan, fáradtan felsóhajtott.

– Gyere, Jess, versenyezzünk hazáig!

2. fejezet

– Szeretnék találkozni vele.

Ana felpillantott a tál szárított sziromból – épp illatpárnát akart készíteni belőlük –, és összevont szemöldökkel Morganára sandított.

– Kivel?

– Ennek a kislánynak az édesapjával, akiért annyira odavagy – felelte Morgana, majd elégedett sóhajtással körbesimogatta tekintélyesen gömbölyödő hasát. – Be nem áll a szád, ha Jessie-ről van szó, de amikor az apjáról kérdezlek, gyanúsán hallgatsz.

– Ő nem érdekel annyira – jegyezte meg Ana könnyedén. Amikor a tál megtelt illatos levelekkel meg szirmokkal, tett még rá citromot, hogy pikánsabb, és bazsalikomot, hogy egészségesebb legyen az aromája. – Legalább olyan zárkózott, mint amilyen barátkozó a kislánya. Ha nem látnám, mennyire imádja Jessie-t, kimondottan ellenszenvesnek találnám, így azonban nem tudom hová tenni.

– Jóképű?

– Kihez képest? – kérdezett vissza Ana.

– A varangyos békához – nevetett Morgana, és közelebb hajolt. – Ne játszd meg magad, ki velem!

– Nem csúnya, az biztos. – Ana félretette a tálát, és elkezdett keresgélni a szekrényben megfelelő illóolaj után, amelyet még hozzátehetne a keverékhez. – Te azt mondanád, beesett arcú, és ijesztő a pillantása. Egyébként izmos, de nem úgy, mint egy súlyemelő. – Két olyan olajat is talált, amely passzolt az illathoz, próbálta eldönteni, melyik mellett döntsön. – Inkább, mint egy... mint egy hosszútávfutó, azt hiszem. Nyúlánk, és csupa szálkás izom.

Morgana megtámasztotta az állát a tenyerével, és elmosolyodott.

– Folytasd!

– Nem szégyelled magad, férjezett asszony létedre, ikerszülés előtt?

– Nem hát!

Ana elnevette magát, és a rózsaoilaj mellett döntött, ezt tartotta az egyik legkifinomultabb illatnak.

– Ha valami jót kellene mondanom róla, azt mondanám, hogy szép a szeme. Nagyon tiszta, nagyon kék. Egyszerűen káprázatos, amikor a lányára néz. Amikor rám, akkor bezzeg gyanakvó.

– Érthetetlen. Vajon miért?

– Fogalmam sincs.

Morgana hitetlenkedve megcsóválta a fejét, és csúfondáros pillantást vetett unokatestvérére.

– Anastasia, ne próbálj engem becsapni! Elég, ha a közelében vagy, máris hozzáférsz a legtitkosabb érzéseimhez is...

A lány gyakorlott mozdulattal belecseppentett egy kevés rózsaoilajat a tálba.

– Tudod, hogy nem szeretek kukucskálni.

– Na, persze.

Ana lopva elmosolyodott, érezte, mennyire furdalja Morgana oldalát a kíváncsiság.

– Még ha érdekelne is – folytatta –, akkor sem szívesen néznék körül Mr. Sawyer szívében. Valami azt súgja, kimondottan kínos lenne, ha ráhangolódnék, akár csak pár percre is.

– Ehhez te jobban értesz – vont vállat Morgana. – Ha Sebastian visszajön a nászútjáról, úgyis elmondja, mi van a fickó fejében. – Ivott egy kortyot a nyugtató gyógyteából, amelyet Ana készített neki. – De én is utánanézhetek, ha akarod... Úgysem használtam már jó ideje sem a varázstükröt, sem a kristálygömböt. Még a végén berozsdásodnak.

– Inkább ne! – hajolt az unokatestvéréhez Ana, és megcsókolta a homlokát. – Azért kösz. Az illatpárna mindig legyen nálad – kérte, miközben a keverék egy részét a kis vászonzsákba kanalazta –, a maradékot tedd kisebb tálkákba, legyen belőle otthon és a boltban is. Most már csak

két napot dolgozol hetente, ugye?

– Kettőt-hármat – felelte Morgana, és mosolyogva legyintett unokatestvére aggódó pillantása láttán. – Ne izgulj, nem hajtom túl magam! Nash különben sem hagyná.

Ebben Ana egy percig sem kételkedett. Bólintott, és erősen bekötötte a vászonzsák nyakát egy madzaggal.

– Iszod a teát, amelyet kevertem neked?

– Mindennap. Mielőtt megkérdeznéd, az olajakkal is rendszeresen kenem magam. Hordom a riolitot az érzelmi hullámok csillapítására, a topázt a stressz ellen, a cirkont a bizakodó hozzáállás, a borostyánt pedig a szellemi emelkedettség érdekében. – Megnyugtatóan megszorította Ana kezét. – Mindent pontosan úgy teszek, ahogyan a nagykönyvben meg van írva.

– Én azért izgulok egy kicsit. – Ana letette az illatpárnát Morgana retikülje mellé, majd gondolt egyet, kinyitotta a táskát, és belecsúsztatta maga. – Végül is, ez lesz az első gyerekünk...

– Gyerekeink – helyesbített az unokahúga.

– Egyel több ok, hogy izguljak. Az ikrek általában hamarabb születnek.

Morgana nagyot sóhajtott, majd behunyta a szemét.

– Adná isten! Lassan már nem tudok felkelni daru nélkül...

– Pihenj többet – rendelkezett Ana –, és végezd a kismamák számára előírt tornagyakorlatokat is! De csak óvatosan! És meg ne lássalak többet áruval telepakolt dobozokat hurcolászni! Annak sem örülök, hogy egész nap állsz a boltban, miközben a vevőkkel foglalkozol. Meg fogják érteni, ha leülsz egy kicsit.

– Igen, mami.

– Hadd nézzelek!

Ana óvatosan unokatestvére hasára tette a kezét, lassan szétterjesztette az ujjait, és megnyílt az odabenn növekvő két kis csoda előtt.

Morgana minden fáradtsága tovatűnt egy pillanat alatt, és testi-lelki frissességnek adta át a helyét. Félig lehunyt pillái alól látta, amint Ana szeme ónszürkévé sötétül, és egy olyan belső képre irányul, melyet rajta kívül senki sem láthat.

Ahogy finoman végigsimított a gömbölyű hasfalán, és ráhangolódott mindhármukra – Morganára meg az ikrekre –, érezte, mekkora súlyt visel unokatestvére, és egy kivételesen fogékony pillanatban sikerült kapcsolatba lépnie a méhen belül lüktető életekkel is.

Igen, érezte Morgana elcsigázottságát, szűnni nem akaró rossz közérzetét, de érezte a csendes elégedettséget, a bimbózó izgalmat és az új élet kihordásának egyszerű, de semmi máshoz nem hasonlítható csodáját is.

Ebben a pillanatban Ana egygé vált mindhármukkal – előbb Morganával, majd az ikrekkel. Átélté, milyen álomtalanul lebegni a meleg, sötét méhben, biztonságban, szoros közelségben, sőt a köldökzsinórán keresztül egységben az édesanyjával mindaddig, míg a külvilág hívása el nem szakítja őket egymástól.

A két szív egészségesen, egyenletesen dobogott, az apró ujjacskák mozgolódtak, a lábak rugdalóztak, apró hullámokat keltve a magzatvízben, ahogy a tó tükre fodrozódik finoman egy bedobott kavics körül.

Ana visszatért saját testének elszigetelt magányába.

– Jól vagytok. Mindhárman.

– Tudom – bólintott Morgana, és összekulcsolta ujjait unokanővére ujjával. – De ha te mondd, mindig megnyugszom. Jó érzés arra gondolni, hogy mellettem leszel, ha eljön az idő.

– A világ minden kincséért sem hagynám ki! Nash nem bánja, hogy én leszek a bába?

– Legalább annyira megbízik benned, mint én.

Ana mosolygó pillantást vetett unokatestvére.

– Olyan szerencsés vagy, Morgana! Találtál egy férfit, aki nemcsak elfogad annak, aki vagy, de meg is ért, sőt megbecsül.

– Nashnek sem ment könnyen kezdetben, de aztán levettem a lábáról, a szó szoros és átvitt értelmében egyaránt... – Hirtelen lehervadt Morgana arcáról a mosoly. – Ana, Robert régi ügy,

igazán megfélelkezhetnél már róla!

– Nem rá gondoltam... inkább arra a helytelen döntésre, amelyet akkor hoztam. Rossz irányba kanyarodtam egy kivételesen csúszós úton.

Morgana szemében megvetés tükröződött.

– Robert ostobán viselkedett, és a legkevésbé sem érdemelt meg téged!

Ana, a szomorúság legcsekélyebb jele nélkül felnevetett.

– Sohasem szeretted szegényt... és ezt kezdettől fogva éreztetted is velem.

– Rá is szolgált! – bizonygatta Morgana harciasan, majd összevonta a szemöldökét, és a poharáért nyúlt. – Ha jól emlékszem, Sebastian sem lelkesedett érte.

– Jól emlékszel, bár kedvenc unokabátyánk Nasht is gyanúsna találta eleinte.

– Az más tésza. Igenis más! – kötötte Morgana az ebet a karóhoz. – Nashtól csak meg akart védeni, Robertöt viszont kezdettől fogva kimért, már-már sértő udvariassággal kezelte, így próbálta legalább egy kicsit leplezni, mennyire ellenszenvesnek találja.

– Lehet – vont vállat Ana. – De ezzel csupán annyit értetek el, hogy én még inkább kiálltam mellette, már csak daczból is. Fiatal voltam – legyintett mosolyogva. – Fiatal és tapasztalatlan. Azt hittem, ha én szerelmes vagyok belé, ő is szerelmes belém. Őszintén feltártam előtte a lelkem, elmondtam neki, ki vagyok, és hagytam, hogy összetörje a szívem a hitetlensége meg az elutasítása.

– Tudom, hogy megsebzett, de te is hibás vagy, amiért alkalmat adtál neki rá!

– Ez legyen a legnagyobb hibám! – húzta ki magát Anastasia büszkén. – Máig úgy gondolom, vannak boszorkányok, és közéjük tartozom én is, akik képtelenek tartós kapcsolatra a beavatatlanokkal.

Morgana szemében a megvetést harag váltotta fel.

– Meg sem lehetne számolni, hány férfi legyeskedett már körülöttem Robert óta!

– Igaz, de engem egyik sem érdekelt túlzottan – vont vállat Ana. – Szörnyen válogató vagyok sajnos, de ez még nem jelenti, hogy elégedetlen lennék az életemmel.

– Ha nem tudnám, hogy igazat beszélsz, már rég bevettem volna valami kis szerelmi bűbajt az érdekedben! Semmi komolyat persze – tette hozzá Morgana hamiskás csillogással a szemében –, csak hogy szórakozz végre egy kicsit...

– Én így is jól szórakozom, köszönöm.

– Elhiszem. Egyébként is biztosra veszem, kikaparnád a szemem, ha rájönne, hogy belenyúltam az életedbe.

Morgana letette a poharát, majd az asztalra támaszkodva felállt. Mozgása távolról sem tűnt olyan kecsesnek, mint a terhessége előtt, és ez enyhe csalódottsággal töltötte el.

– Sétálsz velem egyet, mielőtt hazamegyek?

– Csak ha megígéred, hogy otthon felpolcolod a lábad egy órára.

– Megbeszéltük.

A nap fényesen ragyogott, a nyár végi szellő gyöngéden simogatta őket. Mindkettő legalább olyan jól tesz Morganának, gondolta Ana, mint az a pár órás szenderegés, amelyre majd Nash kéri meg, ha hazaért.

Megcsodálták a későn virágzó kerti szarkalábakat, a csillag formájú őszirózsákat és a nagy, feltűnő rézvirágokat. Mindketten mélyről jövő tisztelettel fordultak a természet felé, részben tündérvérük, részben neveltetésük miatt.

– Van már valami terved mindenszentek estéjére? – kérdezte Morgana.

– Még semmi különös.

– Örülnénk, ha átjárnál hozzánk. Nash persze eleinte megpróbálja majd elsütni a saját amatőr trükkjeit, de utána, remélem, nyugton hagy bennünket.

Ana önfeledten felnevetett, és kis kerti ollójával lecsípett pár szál virágot, hogy bevigye a házba.

– Érthető, hiszen horrorfilmeket ír, ez az életeleme... Én sem hagynék ki egy ilyen alkalmat.

– Akkor úgy veszem, hogy átjössz. Sebastian kicsit később csatlakozik hozzánk, rendezünk egy kis szertartást.

Morgana nehézkesen lehajolt, hogy megszagolja a kakukkfüvet és a verbénát, amikor észrevette,

hogy egy kislány szökdécsel be a kertbe a kutyájával együtt a labdarózsák között.

– Társaságot kaptunk – egyenesedett fel.

– Jessie! – mosolyodott el Ana, majd bizalmatlan pillantást vetett a szomszéd ház felé. – Édesapád tudja, hogy itt vagy?

– Azt mondta, átjöhetek hozzád, ha nem zavarlak. Most nincs sok dolgod, ugye?

– Nincs – hajolt le hozzá Ana, hogy cuppanós pusztit adjon az arcára. – Ő az unokatestvérem, Morgana. Már meséltem neki rólad.

– Anától hallottam, hogy neked kutyád meg macskád is van egyszerre – nézett Jessie kissé irigykedve Morganára, de ekkor észrevette gömbölyű hasát. – Az ott egy kisbaba odabenn?

– Igen. Igazából nem is egy, hanem kettő.

– Kettő? – ismételte a kislány elkerekedett szemmel. – Honnan veszed?

– Ana mondta – felelte Morgana, és nevetve a hasára tette a kezét. – Meg úgy érzem, túl sokat forgolódnak és rugdalóznak ahhoz, hogy csak egy legyen belőlük.

– Van egy barátnőm, Missynek hívják, az ő anyukájának, Mrs. Lopeznek csak egy baba volt a hasában, mégis olyan kövér lett, hogy alig bírt járni. – Jessie ragyogó kék szeme reménykedve megcsillant. – Megengedte, hogy a hasára tegyem a kezem, hadd érezzem én is, milyen, amikor mocomog...

Morgana megfogta a kislány kezét, és a hasára húzta, miközben Ana megpróbálta Daisyt lebeszélni arról, hogy kiássa a nebáncsvirágokat.

– Érzed?

Jessie lelkesen felnevetett, amint megérezte a mozgolódást a tenyere alatt, és bólított.

– Aha! Egyszer csak bum! Nem fáj?

– Nem.

– Most már nemsokára kibújnak, ugye?

– Remélem.

– Apa azt mondja, a gyerekek pontosan tudják, mikor kell kijönniük, mert egy angyal megsúgja nekik, a fülükbe.

Lehet, hogy ez a Mr. Sawyer zárkózott alak, gondolta Morgana, de ettől még bölcs és feltehetően aranyos ember is.

– Én is így hallottam.

– És ez az angyal lesz az őrangyaluk, aki örökkön-örökké velük lesz ezután – folytatta a kislány, miközben Morgana hasához nyomta a fülét, hátha hall valamit odabentről. – Szerintem, ha ilyenkor nagyon gyorsan oldalra fordulsz, amikor éppen a füledbe súg, megpillanthatod az angyalodat. Én is meg szoktam próbálni néha, amikor a hangját hallom, de nem vagyok elég gyors. – Jelentőségteljes pillantást vetett Morganára. – Tudod, az angyalok nagyon szégyenlősek.

– Most már tudom.

– Én viszont nem vagyok az – puszilta meg Jessie a lány hasát, mielőtt eltáncolt volna tőle. – Nincs egy szégyenlős porcikám sem, legalábbis Sawyer nagymama mindig ezt mondja.

– Jó megfigyelő ez a Sawyer nagymama – jegyezte meg Ana, és úgy döntött, a karjába veszi Daisyt, még mielőtt felébresztené Quigleyt a délutáni szunyókálásból.

Jókedvűen sétáltak tovább a virágok között, pontosabban szólva, Morgana és Ana sétált, Jessie pedig szökdécselt, ugrabugrált, szaladt és bukfencezett.

Amikor elindultak visszafelé a ház meg Morgana kocsija felé, a kislány megfogta Ana kezét.

– Nekem nincsen egyetlen unokatestvérem sem. Jó dolog, ha van?

– Nagyon jó. Morgana, Sebastian és én igazából együtt nőttünk fel, mint a testvérek.

– Azt már apa elmesélte, hogyan lehetne kisöcsém vagy kishúgom, viszont fogalmam sincs, hogyan lehetne unokatestvérem?

– Ha édesapádnak vagy édesanyádnak van testvére, és neki gyereke születik, akkor ő az unokatestvéred lesz.

Jessie megállt, összevonta a szemöldökét, és próbálta megemésztetni a hallottakat.

– Nálatok hogy van?

– Érdekesen – felelte Morgana nevetve, és úgy döntött, pihen egy kicsit az autójának támaszkodva, mielőtt beülne. – Ana, Sebastian meg az én apukám testvérek voltak, de az anyukáink is, ezért mi duplán unokatestvérek vagyunk.

– Ti aztán biztosra mentetek... Nekem, sajnos, már nem lehet unokatestvérem, de kistestvérem talán még igen. Bár apa azt mondja, alig bír velem így is, hogy egyedül vagyok.

– Ez nem lep meg – felelte Morgana, és megcirógatta a kislány selymes haját. Megérezte, hogy valaki figyeli őket. A szomszéd ház felé pillantott, melynek egyik széles, emeleti ablakában egy férfi alakja látszott, nyilván Jessie édesapjáé.

Ana egész pontos leírást adott róla, ismerte el magában Morgana, bár neki a férfi még vonzóbbnak tűnt, mint amilyennek unokatestvére lefestette. Kezdte sejteni, miért maradt ki ez Ana beszámolójából, és elmosolyodott. Barátságosan odaintett Mr. Sawyernek, amit a férfi, pillanatnyi habozás után, viszonzott.

– Az ott az apukám! – szállt be Jessie is az integetésbe. – Az emeleten van a dolgozószobája, de most az egész házban is dolgozik, mert még nem pakoltuk ki az összes dobozt.

– Mivel foglalkozik az édesapád? – kérdezte Morgana, mivel sejtette, Ana ezt sohasem merné megkérdezni.

– Történeteket mesél. Nagyon jó történeteket, boszorkányokról, tündérhercegnőkről, sárkányokról meg varázsforrásokról. Néha én is segítek neki. Most sietnem kell, mert holnap megyek először iskolába, és azt mondta, ne maradjak el sokáig. Sokáig maradtam?

– Nem, dehogy – hajolt le Ana a kislányhoz, és megpuszilta. – Gyere nyugodtan, amikor csak akarsz!

– Sziasztok! – köszönt el Jessie, és már szökellt is hazafelé a pázsiton, nyomában a fürge vizslakölyökkel.

– Még soha nem bővült el ennyire senki, bár az igazat megvallva, elfáradtam – jegyezte meg Morgana, miközben beszállt az autójába. – Jessie bűbájos kis forgószerű. Minden elismerésem az édesapjának.

– Nem lehet könnyű egy férfinak egyedül nevelni egy kislányt.

– Az arckifejezéséből ítélve, megtiszteltetésnek érzi a sorstól, hogy ilyen feladatot kapott – tűnődött fennhangon Morgana, és beindította a motort. – Nem hittem volna, hogy író. Méghozzá meseíró, abból is a vérbeli fajta: boszorkányok, sárkányok, ilyesmi... Azt mondtad, Sawyer?

– Igen – felelte Ana, és kisimított egy rakoncátlan tincset az arcából. – Boone Sawyer.

– Talán érdekelné, hogy Bryna Donovan unokahúga vagy, hiszen kollégák. Feltéve, hogy fel akarod kelteni az érdeklődését – tette hozzá Morgana csúfondáros mosollyal.

– Nem akarom – jelentette ki Ana határozottan.

– Talán már fel is keltetted – vont vállat az unokatestvére, és hátramenetbe kapcsolt. – Isten veled, nővérem! – búcsúzott el, majd kitolatott az útra, és elhajtott.

Ana tűnődve integetett utána.

Ana másnap reggel, miután megetette és lecsutakolta Sebastian lovait, a délelőtt nagy részét illatpárnái, illóolajai, gyógynövényei és kenőcsei kiszállításával töltötte. Egy részüket bedobozolta, és postára adta. Bár számos vásárlója akadt itt helyben, és Morgana boltja, a Wicca számára is szállított, vevőkörének nagy része nem Montereyben élt.

Hat évvel ezelőtt fogott bele a vállalkozásába, és a kezdetektől szép sikereket könyvelhetett el. Munkája lehetővé tette, hogy otthon dolgozzon, ami külön örömmel töltötte el. Elsősorban nem a pénz miatt csinálta. A Donovan-vagyon, az örökség rá eső része mellett nem szorult volna rá, hogy dolgozzon. Mégis, akárcsak Morgana a boltjával és Sebastian a számtalan üzleti ügyével, ő is meg akarta keresni a kenyerét.

Gyógyító volt, hamar rájött azonban, hogy képtelenség mindenkit meggyógyítani. Egy másik lecke, amelyet már fiatalon megtanult, hogy semmi értelme, sőt kimondottan helytelen dolog magára vennie a világ minden baját és fájalmát. A végzet felett neki sem lehet hatalma, egyes esetekben természetfeletti adottsága ellenére sem tud segíteni. Soha nem zavarta, hogy

boszorkány, igyekezett képességeit a világ szolgálatába állítani.

A gyógyfüvekkel való foglalatosság kiskora óta lenyűgöző erővel hatott rá, érintése már akkor gyógyító erővel bírt. Évszázadokkal korábban nyilván ő lett volna a falu javasasszonya – ez a gondolat mindig mosolyt csalt az arcára. Most, a huszonegyedik században komoly üzletasszonynak számított, aki varázsitalt ugyanúgy tudott keverni, mint fürdőolajat.

Igen, rendelkezett mágikus képességekkel, melyeket belátása szerint használt.

Elfogadta önmagát annak, aki, és boldog volt, hogy a sors által ráruházott erőknek köszönhetően ilyen életet alakíthatott ki magának.

Aznap elég volt kinéznie az ablakon, hogy jókedvre derüljön. Fényárban úszott a táj, a simogató szellő lusta bárányfelhőket terelt maga előtt. A helyiek tudták, órák kérdése, és frissítő nyár végi zápor zúdul a nyakukba, csak hogy a növények még üdebb zöldben pompázzanak.

Ana úgy döntött, kihasználja az alkalmat, és odakinn dolgozik, még az eső előtt elültet pár gyógynövénymagot.

Már megint őt bámulom, fedtte meg magát Boone gondolatban. Újabb rossz szokás, pillantott le a kezében füstölő cigarettára. Sokszor próbált felhagyni káros szenvedélyével, de törekvéseit csak szerény siker koronázta. Most is ahelyett, hogy dolgozna, a lányban gyönyörködik az emeleti ablakból, ahonnan nagyszerű rálátás nyílt a szomszéd házra és kertjére.

Anasztasia olyan... nemes, állapította meg, jobb szó híján. Ez a nemesség belülről fakadt, még fűfoltos, levágott szárú farmernadrágja és rövid ujjú pólója sem halványítja el a legkevésbé sem.

Talán légies, könnyed mozgása teszi – mintha a levegő borból lenne körülötte, melyet a mozdulataival ízelget, lassan, időtlen nyugalommal.

Jobban tenném, ha a könyveimbe tartogatnám az ilyen lírai hasonlatokat...

Talán azért gondol efféléket róla, mert a lány valóban hasonlít a tündérhercegnőkre, akikről olyan gyakran ír. Őt is körülengi az az éteri, túlvilági aura, amely a mesehőseit, és szemében ugyanaz a csendes, nem hivalkodó erő tükröződik. Ha valaki, hát Boone tisztában volt vele, hogy egy tündérhercegnő nem könnyű eset.

Mégis érzett benne valami e világi finomságot is, valami derűs nőiességet, mely minden férfit levesz a lábáról.

Őt is beleértve.

Vajon mivel foglalkozik? – töprengett magában, miközben kelletlenül ellépett az ablaktól, hogy elnyomja a cigarettáját. Amikor visszatért, Ana épp eltűnt a melegház ajtaja mögött, hogy pillanatokkal később rengeteg, a feje búbjáig tornyosuló virágcsereppel térjen vissza.

Az a fajta nő, aki nagyobb terhet vesz magára, mint amekkorát kellene.

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejében – mi tagadás, akadt bennük némi férfiúi felsőbbrendűségi érzés is –, amikor észrevette, hogy Daisy fürgén üldözőbe veszi Anastasia fénylő bundájú, szürke macskáját.

Az ablak fogantyújára tette a kezét, hogy szükség esetén felhúzhassa, és visszahívhatta a kutyát, de látta, hogy elkésett.

Ha felvette volna a történeteket videokamerával, majd lassítva lejátssza, beillett volna egy jól megrendezett vígjátékjelenetnek. A macska szürke nyílként átsüvített gazdája lába között. Anastasia megingott, a virágcsereptornyok a karjában megbillentek. Boone megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor a lánynak sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Ekkor érkezett Daisy, és mint a golyó, ő is átküzdötte magát Anastasia lábai között. Ezúttal a lánynak esélye sem maradt, a kutya ugyanis a szó szoros értelmében levette a lábáról. A cserepek a magasba repültek.

A férfi most már nem maradhatott tovább rejtekében, az éktelen csörömpölést lehetetlen lett volna nem meghallani. Kilépett az erkélyre, lerohant a külső lépcsőn a verandára, és Anastasia segítségére sietett.

A lány egy számára érthetetlen nyelven morgott valamit – feltehetőleg átkokat –, mikor odaért. Nem is hibáztatta érte. Macskája az egyik fa tetejéről fújt az alatt hevesen csaholó vizslakölyökre. A cserepek apró szilánkokra robbantak a földön, beterítve az udvar kövét, sőt még a gyep egy részére is jutott belőlük.

Boone büntudatos pillantást vetett Anastasiára, és megköszörülte a torkát.

– Jól van?

A lány négykézláb pihegett, arcába hulló hajjal, de ekkor felnézett, és szúrós pillantást vetett Mr. Sawyerre szőke tincsei mögül.

– Soha jobban.

– Mindent láttam az ablakból – magyarázta a férfi, a következő pillanatban azonban úgy döntött, nem ez a megfelelő pillanat, hogy bevallja Anastasiának, már jó ideje figyel. – Épp akkor néztem ki, amikor Daisy üldözőbe vette a macskáját, és ledöntötte a lábáról. – Leguggolt, és segített a lánynak felszedgetni a cserépdarabokat a földről. – Nagyon sajnálom. Daisy csak pár napja került hozzánk, és a nevelését illetően eddig nem jártunk túl nagy sikerrel.

– Ugyan, még kölyök. Nem lehet hibáztatni egy kutyát azért, mert azt teszi, amire az ösztöne hajtja.

– Veszek új cserepeket – szabadkozott Boone, és igen kínosan érezte magát.

– Van még.

Mivel a kutya-macska acsarkodás közben az elviselhetetlenségig fokozódott, Ana hátraült a sarkára.

– Daisy!

A felszólítás halk volt, határozott – és meglepően hatékony. A kutya zavart farkcsóválással Anához oldalgott, majd nyalogatni kezdte a karját meg az arcát. A lány nem adta meg magát ilyen könnyen; két keze közé fogta Daisy pofáját.

– Ül! – utasította, mire az állat engedelmesen letette a hátsó felét. – És most viseld jól magad! A vizslakölyök bűnbánóan nyüszíteni kezdett, és a mellső lábára hajtotta a fejét.

Mr. Sawyer döbbenten, egyszersmind elismerően biccentett.

– Hát ezt hogyan csinálta?

– Mágia – felelte Ana röviden, majd megenyhülve elmosolyodott. – Mindig volt érzékem az állatokhoz. Daisy egyszerűen csak boldog, izgatott és imád játszani. Nincs is ezzel semmi baj, ha nem viszi túlzásba, ha tudja, hol a határ. Ezt kell megtanítani neki – paskolta meg az állat fejét.

Daisy hálás kutyapillantással válaszolt.

– Én eddig a megvesztegetés módszerével próbálkoztam...

– Az sem rossz – bólintott a lány, és benyúlt egy rácsozatra felfuttatott iszalag alá az odahullott cserépdarabokért. A férfi ekkor vette észre a hosszú karcolást a karján.

– Maga vérzik!

Ana lepillantott; nemcsak a karján, de a combján is látszottak kisebb sebek.

– Nem csoda. Úgy hullottak rám a cserepek, mint az eső.

Boone felpattant, és egy pillanat alatt felsegítette a lányt is.

– De hát kérdeztem, hogy jól van-e!

– Nos, tulajdonképpen...

– Azonnal meg kell tisztítanunk a sebeket! – jelentette ki Mr. Sawyer határozottan. Ugyanúgy viselkedett most, mintha Jessie-vel történt volna a baleset: pánikba esett. – Ó, istenem!

Karjába kapta az elképedt lányt, és a legközelebbi ajtó felé sietett vele.

– Higgye el, semmi szükség...!

– Nem lesz semmi baj, ne aggódjon! Ellátom a sérüléseit.

Ana tehetetlenül felsóhajtott, miközben a férfi becipelte a konyhába.

– Jó, akkor mégsem hívom ki a mentőket. Megkérhetném, hogy tegyen...

Boone jóformán ledobta az egyik párnázott, jégkrémszínű székre a konyhaasztalnál.

– ...le?

Mr. Sawyer zaklatottan a mosogatóhoz rohant egy konyharuháért. Hasonló vészhelyzetekben a kulcsszó a hatékonyság, a gyorsaság és a színlelt vidámság, ezt Jessie mellett hamar megtanulta. Megnedvesítette a ruhát, kicsit beszappanozta, és vett néhány mély lélegzetet, hogy megnyugodjon.

– Miután kitisztítottam, már nem lesz ilyen csúnya – mosolygott a lányra erőltetetten, majd

visszasétált hozzá, és letérdelt elé. – Ne féljen, nem fog fájni! – Óvatosan elkezdte felitatni a vért, amely Ana lábszárán csordogált. – Csak hunyja le a szemét, és lazítson! – Vett egy mély lélegzetet. – Ha gondolja, közben elmesélek egy történetet – próbálkozott ugyanazzal a trükkel, amellyel Jessie-nél is szokott.

Ana már épp arra gondolt, hogy kertelés nélkül elküldi, de gyorsan észbe kapott, mert kíváncsi lett, mi sül ki ebből.

– Szereti a gyerekmeséket?

A lány szótlánul bólintott.

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú. Briarwoodban élt, melynek a közepén, magas kőfal védelmében, egy elvarázsolt kastély magasodott. A falat vastag, tövises rózsaindák hálózta be. Több mint száz éve nem járt senki ebben a kastélyban, mert hetedhét országban nem akadt olyan bátor ember, aki ne félt volna a szúrós indáktól. A fiút azonban, akinek a szegénységén kívül nem akadt más félténivalója, egyre jobban gyötörte a kíváncsiság, mi lehet a kastélyban. Mindennap elsétált a kőfalhoz, és lábujjhegyre ágaskodott, hogy lássa, mint csillannak meg a napsugarak a kastély legmagasabb tornyán.

A férfi megfordította a ruhát, és finoman hozzányomta a karcolásokhoz.

– Varázslatos pillanatoknak tűntek ezek; el sem tudta volna mondani senkinek, milyen csodálatos érzések kavarnak a szívében, amikor ott áll. Nagyon-nagyon szeretett volna bejutni a kastélyba. Néha, álmában, el is képzelte, hogy megteszi, de napközben mindig elijesztették a tövisek. Egy nap aztán, nyár közepén, amikor a rózsák illata oly erős volt, hogy betöltötte az egész falut, már nem elégedett meg egy pillantással a legmagasabb torony csúcsára. Szíve azt súgta, hogy az, amire leginkább vágyik életében, ott vár rá a tövises falon túl. El is indult, hogy megmássza. Újra és újra visszazuhant a földre, a tenyerét véresre karcolták-marcangolták a tövisek, de ő elszántan ismét nekivágott.

Boone hangja megnyugtatóan duruzsolt, de az érintése... a legkevésbé sem bizonyult annak. Olyan gyengéden simogatta Anát a konyharuhával, hogy lassan forró, szívfájdítóan bizsergő érzések ébredtek a lányban. A férfi épp a combját cirógatta, itt sebezte meg az egyik cserépszilánk talán a legcsúnyábban. A lány ökölbe szorította a kezét, a gyomra, mintegy válaszképpen, görcsbe rándult.

Úgy érezte, le kellene állítania alkalmi ápolóját, de közben arra vágyott, folytassa, csak folytassa...

– Egész nap küszködött – fűzte tovább a mesét Boone. – Vére izzadsággal keveredett, kimelegedett a sok próbálkozástól, de nem adta fel. Nem adhatta fel, mert tudta, biztosabban, mint bármi más életében, hogy szíve vágya, végzete és jövője a fal túloldalán várakozik rá. Több sebből vérző, reszkető tenyerével megragadta hát a tövises indákat, és kötélként használva őket felhúzta magát a fal tetejére. Kimerülten, a fájdalomtól tántorogva megbotlott, majd lebecskázott a sűrű, puha pázsitra, mely a fal és az elvarázsolt kastély között hullámzott.

– Amikor visszanyerte az eszméletét, a Hold már magasan ragyogott az égen. Szédült, és egy pillanattal nem tudta, hol van. Összeszedte a megmaradt erejét, feltápáskodott, átvágott a pázsiton, át a felvonóhídon, és belépett a kastély hatalmas előcsarnokába, melyet visszatérő álmaiban már sokszor látott. Amikor átlépett a küszöbön, a falon sorakozó ezer fáklya ünnepélyesen fellobbant, és ugyanabban a pillanatban minden szúrás, vágás, horzsolás és karcolás úgy eltűnt a kezéről, mintha ott sem lett volna. A lobogó lángok fénykörében, melyek szikrázva tükröződtek a fehér márványfalakon, a leggyönyörűbb lány állt, akit valaha is látott. A haja ragyogott, mint a nap, a szeme szürke volt, mint a füst. Még mielőtt megszólalt volna bájos, mosolygós ajkával, a fiú már érezte, ő az, akiért kockára tette az életét. A lány hozzálépett, kinyújtotta felé a kezét, és csak ennyit mondott: „Rád vártam egész életemben.”

A mese végeztével Mr. Sawyer felpillantott, és Ana szemébe nézett. Ő is szédült, és ő sem tudta egy pillanatra, hol van, akárcsak a fiú a mesében. Vajon mikor kezdett el ilyen hevesen verni a szíve? – tűnődött magában. Miképp működhet egyáltalán az agya, amikor minden vér kiszaladt a fejéből? Értetlenkedve a lányra meredt, és próbálta visszanyerni testi-lelki egyensúlyát.